

השבת fe רבי נחמן

בס"ד גלין תתתקע"ה

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

סיפור ההתקרבות

א ... (יה) בנעוריו היה ר' ישראל אהוב על כל בני עירו. אביו היה סוחר גדול, ור' ישראל היה מנהל את כל המסחר, כי היה בעל צורה וספר לי שלבו היה בוער תמיד ומשתוקק ליראת שמים. והיה נכנס למחסן הסחורות, ובין החביות היה מתבודד רוצק מעמקי הלב, ומתחנן שיופא להיות איש כשר באמת. כל אחד מן הפעלי-הפתיים רצה לקח אותו לחתן. הוא היה מבקש רחמים בהתבודדות עוד לפני שנתקרב לרבנו רבי נחמן, וזכרונו לברכה, מברסלב, והתפלל על יראת שמים.

א ופעם חפש בין ה"שמות" ומצא דבר מרבי נחמן, ואף הוא לא ידע מיהו מחבר הספר, ורק אחר-כך נודע לו, שזה מספרי רבנו רבי נחמן מברסלב, וקבל השם: "חסיד ברסלבי". ואביו בקש ממנו להפנע מזה, ולא היה יכול לפעל, עד שהדיר ממנו הנאה מירשתו. ואז הלך לאומן תשב שם הרבה שנים, ושם נשא אשה. אחר-כך חזר בו אביו מהתנגדותו.

א לר' ישראל היו כמה בנאים. שם משפחתו היה הלפרין, וקראו לו גם 'הקדוני', על שם עירו. בירושלים, צפת וטבריא היו קוראים לו ר' ישראל ברסלבר, וכן על מצבתו: "פה נטמן ר' ישראל ברסלבר בר' יהודה הלוי" ...

למאכתו... ויבא הביתה לעשות

כל המלאכות שהאדם עושה בכל יום מששת ימי המעשה, כלם הם בחינת ברורים לברר ניצוצות מעמקי הקלפות פיזוע, ועקר הברור על-ידי קדשת המחשבה, על-ידי ששומר את המחשבה כחוט השערה. וזה עקר מלאכתו של האדם בחינת ואמלא אותו וכו' ובכל מלאכה וכו'. וזה בחינת מה שכתוב ביוסף הצדיק בשבא לידי נסיון (בראשית לט, יא): "ויבא הביתה לעשות מלאכתו". כי עקר המלאכה האמנות של האדם בזה העולם הוא לעמד בנסיון, והעקר בתאנה הזאת, והעקר על-ידי שמירת המחשבה כחוט השערה בכל פעם (הלכות תפילין ו', אות ל"ג).

מטו כי גנב גנבתי מארץ העברים...

לע-ל-כן אחר-כך בשנתנו עם אחיו היה הכל בדרך גנבה והתלבשות כמו שכתוב ויתנבר אליהם וכו'. וכן בסוף האחרון כשרצה לגלות להם פניו להודיעם האמת היה על-ידי העלילה של גנבת הגביע שהטמין באמתחת בנימין, זה רמז כשהצדיק בחינת יוסף רוצה להכיר את עצמו עם ישראל להראות להם פניו האמתיים הוא מסבב עמהם בכמה גנבות עד שמפירין אותו באמת שכל זה הוא בחינת ספורי מעשיות, שמלביש בהם הפנים של התורה שזהו בחינת גנבה ורמאות של הצדיקים כדי לעורר העולם משנתם שאי אפשר לעוררם בשום אופן כי אם בדרך זה (הלכות גנבה ג', אות ז).

וישב

* מתוך ספר לקוטי הלכות * ומתוך מאמר הרעה הגדלה הזאת ...

כי יעקב יוסף בחדא חשיבי ויעקב הוא בבחינת משפט, וכמו שכתוב: "משפט יצדקה ביעקב אתה עשית".

לע-ידי זה זכה יוסף לעמד בנסיון גדול ולא פגם בברית, כי עקר בבית היצר זוכן על-ידי משפט, על-ידי ששופטין ודנן את עצמו בעצמו שבהאי אינו בדן להטא נגדו יתברך הגומל לו כל הטובות ועתיד להפרע ממנו על הכל כמו שאמר יוסף אז: "ואיך אעשה הרעה הגדלה הזאת וחסאתי לאלקים", ועל-ידי זה כבש את יצרו ומנע את עצמו מן העברה, כי זה עקר המשפט שהאדם צריך לשפט את עצמו, וזהו שישפט את עצמו תמיד איך ראוי לו להתנהג בכל יום יום, ובפרט בשבא לידי אמה נסיון ומשקל שהיצר מסיתו לאמה תאנה או מדה רעה שאן עקר המשפט שצריך לשפט את עצמו אם כך ראוי לו לעשות.

לעקר הנסיון והמשקל הוא בתאנה באופן שהוא רע הכולל, ושם עקר המשפט שצריך האדם להתירא מאד ממשפטו ודינו יתברך ולשפט את עצמו בעצמו ולברר מן העברה, כמו שאמר: הוי מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה ושכר עברה כנגד הפסדה. וכמו שכתוב: "חשבתי דרכי ואשיבה רגלי וכו'". וכמו שכתב אדונו מורנו ורבנו ז"ל, שצריך שיהיה להאדם לשוב הדעת שישב את עצמו היטב מה תכלית מכל התאוות וכו', שכל זה הוא בחינת משפט הנ"ל שעקרו הוא בתאנה הנ"ל. יוסף זכה לבחינת משפט בשלמות שעל-ידי זה עמד בנסיון (הלכות הרשאה ד', אות כ').

... ודע שהאדם צריך לעבור בזה העולם על גשר צר מאד והכלל והעקר שלא יתפתד כלל ...

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (ק"מ ב', 10)

טוב להגיד ולשיר **נ נח נחמן מאומן** לזכות לכל הישועות

לראות באב"י הנחל

= אמונת חכמים (חלק יג) =

... פעם ספר ר' ישראל, שרבנר הקדוש טבל בעצמו במקוה לאחר פטירתו (כמו הארז"ל), ואז אחד מהחברים אמר, ששמע קבלה שרבנר הקדוש נקבר בעצמו, כמפרסם. השיב ר' ישראל: "אבל מה שאמרתי שהוא טבל בעצמו, כלם יודעים שזה אמת".

גם אמר באותו הזמן: "רבנר הקדוש חושב על כל אחד מישראל בכל רגע איך לקרב אותו".

אחד אמר לר' ישראל, שהממשלה לא מגפה על היהודים כמו שצריך וכו'... אמר ר' ישראל שעקר הממשלה הוא צדק, משפט וישר. "יהודי הוא לא הפקר. הורגים אותו בשוק?" ושאל בתמיהה: "יש גוים בממשלה?".

בשירביץ עלה לשלטון, בקש ר' ישראל להתפלל שהממשלה תפל, פי הם מתכוננים להפעיל תחבורה צבורית בשבת ועוד כמה גזרות כנגד הדת.

ר' ישראל אמר פעם: "רבנר הקדוש הוא כלליות גדול. אפשר מכל מקום להיות אצלו - מקשר אליו". (סוף אייר תשנ"ג - בית הסדר)

ר' ישראל אמר פעם: "בכל פעם שזוכים להתראות - נעשים דברים גבוהים בשמים".

ר' ישראל היה פעם בפתל מלח באחד ממשמשי שהיה אז בחור ישיבה, והבחור הזה פגש שם את אחד מחבריו בישיבה והציע לו לקבל ברכה מר' ישראל, ובעת הברכה פנה אליו ר' ישראל בעמקות בעין תוכחה של חסד שיזהר לשמר על האמונה, שאנחנו יהודים והעקר אצלנו הוא האמונה, והשמש התפלל מדבוריו, מחמת שהוא לא ידע שהחבר הזה היה קשור לאינו ישיבת ברסלב שדרכה נוגד ביותר אמונתנו - שרבנו הוא המנהיג היחיד וכו'... לאחר קצת זמן, הבחור שקבל ברכה המשיך להתחזק בדרך אמונת הרב המפרסם שלו, וכששוחח בישיבה עם חברו המקרב לר' ישראל ולדרכו, נסה להשפיע עליו על החשיבות של למוד ספרי רבנו בכדי לקבל דעת הצדיק וקיום עצותיו, אבל זה השיב לו שרוצה קדם כל לגמר השי"ס ושיהיה לו צלם אלקים, כמוכא בספר קבלות, אשר לא מקבל. לאחר מכן הלכו שניהם לבקר את ר' ישראל מלויים בכמה מחבריהם, וכשהגיעו, נתן כל אחד שלום לר' ישראל, כנהוג, והבחור שקבל ברכה מר' ישראל בפתל נגש אליו אחרון, וכשנתן לו שלום, ר' ישראל אמר לו בגערה: "מי שמחפש - הוא מוצא".

משיבת נפש

אפלו הגרוע שבגרועים יזקה מי שיהיה צריך להתחזק ולהתאמץ לחל ולקוות לשם יתברך ולבלל לרפות ולרשל את הרצון הטוב לעולם ובנדאי יזכה לפעל על-ידיה הרבה טובות אמתיות ונצחיות כאשר כבר פעלו ישראל הקדושים הרבה על-ידי העזות דקדשה וחזק הרצון שלהם דקדשה שעל-ידיה יצאנו ממצרים וקרע לנו את הים וזכינו לקבלת התורה וכיוצא בזה הרבה ישועות אמתיות שזכו ישראל בכל דור על-ידי תקף הרצון שלהם אל הקדשה במסירות נפש ממש.

ועל-ידי שאנו זוכרים את כל זאת בכל פעם, על-ידיה יש לנו כח גם עתה לחזק את עצמנו בתוחלת והתקנה והרצון שקדשה, עד שנופה על-ידיה לשבר את כל המניעות ולבא לתכלית הטוב.

זה חזקו ויאמץ לבבכם כל המיחלים (תהלים לא, כה) - המיחלים דיקא שהוא בחינת חזק הרצון שאף-על-פי שזה ימים רבים שאינו זוכה אל הטוב, אף-על-פי-כן הוא מיחל ומקשה ומצפה לשם יתברך עד ישקף וירא ה' משמים, וזה כל המיחלים - כל דיקא, יהיה מי שיהיה כנ"ל: תהלכות הכשר כלים, תהלכה ד - אות כו, כו, כח, כט

עצות ותפילות

חנכה ב-ג

על-ידי מצות הדלקת נר חנכה ממשיכן על עצמו הדעת הקדוש, שהיא בחינת "שמן הטוב", שהיא בחינת זכרון, דהיינו לזכר תמיד בעלמא דאתי בכלל ובפרט (ע' זכרון אות ד).

ימי חנכה הם ימי הודאה והלל, שזה עקר שעשוע עולם הבא. ועל-ידיה זוכין שיאיר האמת, דהיינו להתפלל באמת וללמד תורה באמת מפני רב אמת, ולעשות שדוכים אמתיים, שכל זה הם ג' קני האמת, והם מאירין לכל חלקי הדבור ומשלימין הדבור. ועל-ידיה זוכין

להמשיך הקדשה והשמחה של שבת לששת ימי החל, שעל-ידיה נתגלה אחדות הפשוט יתברך. וכל אלו התקונים נמשכין על-ידי הדלקת נר חנכה ועל-ידי הלל הודאה של חנכה. אשרי הזוכה לחנכה כזה, להמשיך בו כל התקונים הנוראים האלו.

... רבותו של עולם, זכנו לקים מצות הדלקת נר חנכה כראוי, בכל פרטיה ודקדוקיה וכתותיה ותר"ג מצות התלויים בה, ולקים כל המצות של חנכה בשמחה גדולה, להודות לך ולברכך ולומר הלל שלם בשמחה וחדנה רבה ובהתעוררות גדול בקדשה ובטהרה גדולה. פי ברחמיך הרבים קבעת לנו שמונת ימי חנכה, להודות ולהלל לשמך הגדול שהם שעשוע עולם הבא.

זכנו ברחמיך הרפים לקים מצותיך באמת, עד שנופה להמשיך עלינו באמת שעשוע עולם הבא תמיד, שהוא הודאה לשמך הגדול והקדוש, ובפרט בימי החנכה הקדושים שהם ימי הודאה, עד שנופה להתקרב אליך באמת, ולדעת ולהפיר אותך ולהודות לך ולברכך סלה באמת לעולם כי טוב, כמו שכתוב, הודו לה' פי טוב כי לעולם חסדו, ותופה להמשיך הקדשה של שבת לששת ימי החול, עד שנופה להיות בשמחה תמיד כרצונך הטוב באמת. (לקוטי תפילות ב - מתוך תפילה ג')

